

אביב נווה
סימנים של זהות

Aviv Naveh
Signs of Identity

אביב נווה
סימנים של זהות

פברואר – מרץ, 2010
גלריה חזי כהן, תל אביב

אוצר: שגיא רפאל
עיצוב והפקת קטלוג: רעות גרינברג-שריג
תרגום לאנגלית: מרגו עיין

אביב נווה (נ' 1978), בוגר (MA) החוג לקולנוע וטלוויזיה, אוניברסיטת תל אביב.
בוגר (BSA) המחלקה לצילום, וידאו והדמיה ממוחשבת, האקדמיה לאמנות ולעיצוב בצלאל, ירושלים.
זו תערוכת היחיד הראשונה שלו.

Aviv Naveh
Signs of Identity

February - March, 2010
Hezi Cohen Gallery, Tel Aviv

Curator: Sagi Refael
Catalogue Design & Production: Reut Greenberg-sarig
English Translation: Margo Eyon

Aviv Naveh (b.1978), MA-Department of Cinema and Television, Tel Aviv University;
BSA-Department of Photography, Video and Computer Imaging,
Bezalel Academy of Arts and Design, Jerusalem.
This is Naveh's first solo exhibition.

Hezi Cohen Gallery

גלריה חזי כהן פרישמן 15 תל אביב 63578, טל. 077-3008341
Hezi Cohen Gallery 15 Frishman St. Tel Aviv 63578, Israel, Tel. 972-77-3008341
info@hezicohengallery www.hezicohengallery.com

תניון Parking Lot

סימנים של זהות

שגיא רפאל

מישל פוקו טבע בסוף שנות השישים של המאה העשרים את המושג "הטרטופיה", בהתייחסו למרחב ממשטר היוצר זהות עבור הפרט המצוי בתוכו או מחוצה לו. המרחב ההטרטופי פועל במעין ואקום, המנותק מהשגרה הציבורית (למשל בית ספר, מוזיאון או כלא), ויש לו זמנים וחוקים משלו. מרחב זה מגדיר את מיקומו החברתי של האדם לפי היותו בתוך או מחוץ לאותו מרחב, וכך יוצר מערכת היררכית של ההולכים בתלם ואלו החורגים ממנו.

דוגמא יומיומית ל"יד הנעלמה" הממשרתת את המרחב על פרטיו תימצא בחניון ריק ורחב מימדים. לאחר שנהג הרכב הראשון ימצא את מקומו, לרוב יחנה בעל הרכב השני בסמוך לראשון, גם אם יש שפע של מקומות חניה לבחור מהם. הפרט האנונימי נצמד לפרט השני ומתחיל ביצירת קבוצה הנותנת אשליה של מרחב סגור ובטוח.

דוגמא נוספת היא צעידה רגלית בחיק הטבע, הפוסעת בשבילים שנוצרו מהליכתם של מטיילים קודמים. גם אם המרחב כולו פתוח בפני המטייל, לרוב הוא יעדיף ללכת בעקבות קודמיו, ולא לסלול ברגליו דרך חדשה. העדפת שביל קיים על פני חדש מביעה אף היא את עקרון ההטרטופיה, הטבוע בנו כפרטים השייכים לחברה ממושטרת. אדם שלא ילך בתלם החברתי, יוקע מהמרחב הציבורי וייחשב כחריג לו.

בסדרת הצילומים **סימנים של זהות**, מתגלה עניינו של אביב נווה באופני הפעולה המשותפים של קבוצות אנשים במקום נתון. לכאורה ללא יד מכוונת, מתאספים פרטי הקהילה, ויוצרים כוריאוגרפיות שהטקס הוא הממשטר אותן. האדם הבודד נבלע בהמון, וכמעט ומאבד את זהותו העצמאית. כעת הוא מנוהל על ידי חוקי השבט, המתרבתים אותו באמצעות קוד התנהגות ספציפי, המתאים לאותו מקום ולאותו זמן.

בין אם מדובר באבלים המתקהלים בלוויה בהר המנוחות, בבני נוער המתאמנים בריצה על גבעות הכורכר או במסיבת הצעירים הנחגגת בלב השממה – הפעולה המשותפת היא המגבשת את הזרים לכדי קולקטיב הנראה אחיד. היכן נגמרת זהותו הייחודית של הפרט ומתחילה הזהות הכוללת של הקבוצה? כיצד משתלב אדם במסגרת המונעת ממנו לפרוץ את גבולותיה, והכופה עליו קוד התנהגות אחיד?

יחסי המשיכה-דחייה (ניכוס/דחיקה) של תרבות המיינסטרים עם "ספיחיה" האלטרנטיביים, כמו גם תוכניות הריאליטי המשגשגות בשנים האחרונות, מעמידים את שאלת תוקפו של הייחוד האישי המתבדל מול היטמעותו במערכת הדורשת את הישרדותו של החזק ההגמוני. האם חריגותו של אדם היא סמל לעמידתו האיתנה בפרץ, או אות קין המסמנת את חוסר השתלבותו בחברה?

המרחב ההטרוטופי הגדול ביותר בישראל, מלבד המדינה עצמה, הוא צה"ל. ההשתייכות אליו נתפסת כ"טבעית", הציות לחוקיו הוא "כורח קיומי", והחורגים מדפוסי ההתנהגות השגורים בו מוקעים ככאלה המשבשים את בטחונה ופעילותה התקינה של המסגרת הצבאית, ויש שיאמרו – של המדינה כולה. הזיקה בין ציות לחוקי הצבא לבין התפיסה כי אי-ציות עשוי לערער את המרחב הציבורי שמחוץ לצבא, מעידה על זליגה המתקיימת בין ההטרוטופיה הצה"לית לבין ההטרוטופיה שהיא מדינת ישראל.

אביב נווה מרותק לאסתטיקת המשטור הצבאי, בצילומים כ'דיונה', 'המסע' ו'צנחנים', וצילומיו פורשים פנורמות מרהיבות של טקסים חברתיים, מתוכננים ואקראיים, אותם איתר בנסיעותיו ברחבי העולם. מבט קרוב יגלה כי נווה מפעיל מניפולציה טכנית על הזירה המצלמת, ומתעתע ברשמיו של הצופה המוזמן לנוע בין האותנטי והמומצא, בין ה"טבעי" למלאכותי, ובין תחושת הנוס המקרית לזו המתוכננת בקפידה.

נופים אלו, המסומנים תמיד בזהות פטרונית נוכחת או נפקדת, כמו מעידים על רצונו של האדם לכבוש את הטבע ולבייתו, להשליט סדר במרחב אך גם בגופו עצמו, בקהילה שפרטיה נעים בה יחדיו אך נותרים לבסוף זרים זה לזה.

שופאט Shufat

ים המלח Dead Sea

צנחנים Paratroopers

לוויה Funeral

עצים עקורים Uprooted Trees

קבוצה Team

מסע Journey

סיני Sinai

קדינה Dune

מאמינים Believers

מפתח Index

מדבר יהודה Yehuda Desert 2010 Ink jet print סדרה של 5 140X62 – 3 195X85 – 2	מסע Journey 2005 Diasec mount - light box סדרה של 6 84X56 – 3 120X80 – 3	לווייה Funeral 2005 Diasec mount - light box Diasec mount - C- print סדרה של 6 74X60 – 3 95X78 – 3	חניון Parking Lot 2009 Ink jet print סדרה של 5 120X97
מסיבה Gathering 2005 Diasec mount - light box Diasec mount - C- print סדרה של 6 60X60 – 3 120X12 – 3	סיני Sinai 2007 Diasec mount - light box סדרה של 6 127X55	עצים עקורים Uprooted Trees 2009 Diasec mount - C- print סדרה של 5 110X48 – 3 185X80 – 2	שועפאט Shuafat 2005 Diasec mount - light box סדרה של 8 100X41 – 3 140X58 – 3 38X13 – 2
פיקוס Ficus 2010 Diasec mount - C- print סדרה של 5 70X57 – 3 105X85 – 2	הדיונה Dune 2005 Diasec mount - light box Diasec mount - C- print סדרה של 6 60X48 – 3 95X75 – 3	קבוצה Team 2005 Diasec mount - light box סדרה של 6 70X63 – 3 100X90 – 3	ים המלח Dead Sea 2010 Diasec mount - C- print סדרה של 5 100X80 – 3 155X124 – 2
	מאמינים Believers 2008 Diasec mount - C- print סדרה של 5 70X57 – 3 105X85 – 2	ללא שם Untitled 2010 Diasec mount - C- print סדרה של 5 130X65 – 3 220X109 – 2	צנחנים Paratroopers 2005 Diasec mount - light box סדרה של 8 65X52 – 3 110X88 – 3 35X28 – 2

the entire space is at the hiker's disposal, he will usually prefer to walk the "beaten path", and not forge a new one with his own steps. Choosing an existing trail over a new one also expresses the principle of heterotopia, which is imprinted upon us as individuals belonging to a governed society. Anyone who does not toe the social line will be excluded from the public space and considered an anomaly.

The largest heterotopic space in Israel, besides the state itself, is the Israel Defense Forces. Being part of it is perceived as "natural", obeying its laws is an "existential necessity", and those who deviate from its customary behavior patterns are ejected for disrupting the proper security and activity of the military framework and, some would say – of the entire country. The connection between obeying martial rules and the perception that disobeying is liable to destabilize the public space outside the army, testifies to the crossover blurring between the IDF heterotopia and the heterotopia that is the State of Israel.

Aviv Naveh is fascinated by the aesthetics of space governance in the military, as seen in photographs such as 'Dune,' 'Journey,' and 'Paratroopers.' His photographs display spectacular panoramas of social rituals, both

deliberate and random, that he found during his travels throughout the world. A closer look reveals that Naveh technically manipulates the photographed scene and deceives the spectator, whose impressions are invited to move between the authentic and the fabricated, the "natural" and the artificial, the sense of a chance miracle and one that is painstakingly planned out.

These landscapes, always marked with a present or absent patron identity, seem to testify to the human will to conquer and domesticate nature, to impose order on space as well as on one's own body, in a community whose individual members move and act together while ultimately remaining strangers to one another.

Signs of Identity

Sagi Refael

Aviv Naveh's new series entitled **Signs of Identity** reveals the photographer's interest in how people in a group in any given place act in a similar manner. Apparently with no guiding force behind them, individuals form a community by gathering together and choreographing acts governed by ritual. The solitary person, swallowed up by the crowd, virtually loses his independent identity. He becomes directed by tribal laws that impart their culture to him through a specific code of behavior suited to that place and that time.

Whether the situation involves mourners assembled for a funeral on the Mount of Rest cemetery in Jerusalem, young runners in training on gravel hills, or teenagers partying in the middle of the wilderness, the shared experience is what unites the strangers into a seemingly uniform collective. Where does the unique identity of the individual end and the communal identity of the group begin? How is the lone person incorporated into the framework that prevents him from breaching its borders, and imposes its standardized code of behavior on him?

The relations of attraction and repulsion between the mainstream culture and its alternative "satellites", just like the thriving reality shows of recent years, raise the question of the validity of personal uniqueness as

opposed to assimilation within the system that demands the survival of a strong hegemony. Is a person's lack of conformity a sign of firm resistance, or is it the mark of Cain, symbolizing the individual's inability to integrate into society?

At the end of 1960s, Michel Foucault coined the term "heterotopia" to describe a governing space creating identity for the individual within or without it. The heterotopic space works in a kind of vacuum that is disconnected from the public routine (such as a school, museum or prison), and has its own times and rules. This space defines the person's social place according to his being either inside or outside the space, and thereby creates a hierarchical structure of those toeing the line and those straying from it.

A familiar example of the "invisible hand" governing the individuals in a given space would be an enormous empty parking lot. After the first driver arbitrarily finds his place, a person driving a second car will invariably park adjacent to the first, despite the vast number of available parking places to choose from. The anonymous individual clings to another individual and starts creating a group, which provides the illusion of a closed, safe space. Another example is a hike in nature, taken on trails formed by the footsteps of earlier walkers. Even if

אביב נווה
סימנים של זהות

Aviv Naveh
Signs of Identity